

XXXIII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ml 3:19-20a)

Lugemine prohvet Malaakia raamatust:

Vaata, tuleb päev, mis on nagu lõõmav ahi, ja kõik ülbed ja ülekohtutegijad süttivad nagu kõrred. Ja see päev, mis tuleb, põletab nad ära, ütleb vägede Issand. Ja neist ei jää järele ei juurt ega oksa. Aga teile, kes te mu nime kardate, koidab õigluse päike.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 98:5-6 7-8 9 R: 9)

R: Issand mõistab õiglast kohut rahvaste üle.

Mängige Issandale kannelt,
mängige kannelt ja laulge valju häälega.

Pasunate ja sarve häälega
hõisake Issanda ees, kes on Kuningas.

R:

Kohisegu meri ja kõik, mis seda täidab,
maailm, ja kõik, kes seal elavad.

Jõed plaksutagu käsi,
mäed hõisaku ühel häälel.

R:

Issanda ees, sest tema on tulnud,
tulnud kohut mõistma maailma üle.

Tema mõistab õiglast kohut ilmamaa üle,
õiget kohut rahvaste üle.

R:

(Teine lugemine 2Te 3:7-12)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast tessalooniklastele:

Vennad, te teate ju, milles peaksite meist eeskuju võtma, sest me ei ole elanud teie juures laiska elu

(Salm enne evangeeliumi Lk 21:28)

(Evangelium Lk 21:5-19)

Kui Jeesus kuulis inimesi uhkustavat selle üle, et nende tempel on kaunite kivide ja kingitustega ehitud, siis ta ütles: “Päevad tulevad, mil sellest kõigest, mida te näete, ei jää kivi kivi peale. Kõik saab maatasa tehtud!” Aga nemad küsisid temalt: “Õpetaja, millal see sünnib, ja millisest märgist me ära tunneme, et see on algamas?” Jeesus vastas: “Vaadake ette, et teid keegi eksiteele ei ahvatleks, sest paljud tulevad ja ütlevad minu nimel: “See olen mina” või “Aeg on käes”. Ärge käige nende järel, ja kui te kuulete sõdadest ja mässudest, siis ärge olge hirmul – kõik see peab sündima enne, kuid lõpp ei ole veel käes.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kohtusüsteemi raames on ilmselt raske välja mõelda kõrgemat karistustmäära kui surmanuhtlus. Samas on kõik inimesed surelikud, ja suremine on igal juhul ebageeldiv ning rohkemal või vähemal määral piinarikas.

Arvestades võimalusega, et maine kohus võib surma mõista ka süütu inimese, ja teisalt, et mõned neist surevad ka märtrina Jumala tõe nimel, jääb üle vaid tõdeda, et tõeliselt surmav nuhtlus on see, mis võib inimest oodata pärast surma.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui on sõda ja kuningriik on tõusnud kuningriigi vastu, kui mitmel pool on maavärisemisi ja Jumalale truuks jäänud inimesi heidetakse vanglatesse, siis annab Jumal meile sõnad ja tarkuse, nii et keegi ei suuda nendele argumentidele vastu seista. Ja siis... ja siis need, kes usuvad teistmoodi kui meie, siis haaravadki nemad kivide järele ja viskavad meid nendega, nii nagu nad tegid esikmärt Stefanosega ja paljude, paljude teistega pärast teda. Ning ega jää tulemata ka seesugused armsad sugulased ja sõbrad, sellised ligimesed, kelle puhul jääb üle vaid jahmunult küsida, et kui nemad on sõbrad, siis missugused peaksid olema veel vaenlased?

Kuid siis on ikka kõik veel lihtne: juuksekarvgi meie peast ei lähe kaduma. Kuidas neid karvu teispoolsuses loetakse, sellest pole meil kahjuks aimu, küll aga teame veel üsna hiljutisest ajaloost, et kui juukseid saab korraga palju, siis võib nendega täita tekke ja madratseid...

Tõeliselt keeruliseks muutub elu aga siis, kui inimene on jõudnud juba unustada nii sõjad kui maavärisemised, kui need jäävad kaugele ja teda isiklikult ei puuduta; kui elu tundub mõnusa rutiinina, nii et töö on ainult raha teenimiseks, ja raha on selleks, et kulutada seda meelelahutusele. Tõeliseks usukangelaseks saamiseks siis ju väga häid võimalusi enam ei jäägi. Kui aga keegi meid usu pärast taga ei kiusa, kas peaksime siis hakkama end ise taga kiusama?

Juba varakristlikul ajastul osutus see dilemma suureks väljakutseks inimestele, kes tahtsid elada Jeesuse õpetuste kohaselt. Kui valitsejad olid IV sajandil ristiusu vastu võtnud, siis kristlasi enam taga ei kiusatud. Kimbatus oli suur. Jeesuse õpetus avanes inimestele järsku teelahkmena, kus tuli teha valik ja edasi sai minna vaid ühe suunas. Need, kes leidsid et Jeesuse eeskuju järgimisel on kõige tähtsam kannatus, lõikasid end maailmast vältima ja eraldusid üksindusse. Teistest, kes pidasid kõige olulisemaks maailma kristlikku ümberkorraldamist – nendest sai maailm vähehaaval võitu; peagi ei erinenudki nad enam oma mõtteviisilt ja käitumiselt püstipaganatest, või omaaegsest iisraeli ülemkiihist, kelle vastu oli Jeesus oma kriitikanooli kõige sagedamini suunanud.

Kuid palju paremini ei käinud ka kõrbeerakute käsi, kes tõmbusid maailmast eemale. Olid nad ju Jeesuse õpetusest valinud ainult väikese osa, praktiliselt tema neljakümnapäevase kõrbekogemuse, ning jäid üksinduses paastuma ja palvetama. Nad jäid tegelema ennekõike vaid iseenda jumalasuhtega, ning tõrjusid sageli neidki inimesi, kes tulid paluma nõu ja juhatust. Kas oli see tõesti õige viis järgida Jeesust, kelle missioon keskendus õpetamisele rahva seas – veelgi enam, kes astus julgelt vastu oma ajastu korrumppeerunud ülikonnale...?

Armsad õed ja vennad, elu esitab meile mitmesuguseid väljakutseid, ja meil tuleb kristlaseks jäämiseks käia ära teelahkme mõlemal harul. Nimelt, meil tuleb leida oma tasakaalukombinatsioon nii enesepiiramisest kui ligimeste manitsemisest, nii tööst kui võitlusest, nii kannatamisest kui teistele kasvatuslike kannatuste tekitamisest.

Kui me oskame leida kesktee kõigi nende väljakutsete vahel, siis võime loota, et Jumal ei pea meid üha jälle karistama – suurte sõdade, ootamatute maavärisemiste ja hirmsate tunnustähtedega taevas. Aamen.